

DİLÇİLİK

ZEMFİRA ƏSGƏR qızı ŞAHBAZOVA

Filologiya elmləri doktoru, professor

Bakı Dövlət Universiteti

SÖZLƏRİN CÜMLƏ DAXİLİNDƏKİ VƏZİFƏ VƏ FUNKSIYALARI

Qrammatika dilçiliyin şöbələri içərisində mühüm yerlərdən birini tutur. Qrammatikanın bir-birinə bağlı olan hissələri - morfologiya və sintaksis dildə qarşıya qoyulan ümumi vəzifələri müxtəlif planda yerinə yetirir. Bir-biri ilə əlaqəli olan bu sahələrin müstəqil əhəmiyyətini də inkar etmək olmaz. Dilçiliyin bu bölmələri, birinci növbədə, bir-birindən obyekt və predmetinə görə fərqlənir, hər birinin dilin digər yarusları ilə bağlılığı olsa da, burada da müxtəliflik özünü göstərir. Morfologiya söz və onun formalarını öyrənir. Sözüün ümumi və abstrakt mənalari, dillə sistem şəklində mövcud olan forma və qrammatik xüsusiyyətlər əsas göstəricidir. Sintaksis isə leksika və morfologiyada mövcud olan söz və söz formalarının əlaqələnmə, birləşmə kimi tərtib olunmasından bəhs edir. Bu bağlılıqdan yaranan sintaktik vahidlər özünü söz birləşməsi, cümlə və mətn şəklində nümayiş etdirir. İ.Meşşaninov göstərir ki, deyilişin məzmunu ilə bağlı olan bu və ya digər vəzifə müxtəlif yollarla morfologiya və sintaksisdə öz əksini tapır [7, s. 4].

Morfologiya ilə sintaksisin qarşılıqlı əlaqəsini nitq hissələrinin təsnifatında, morfoloji kateqoriyalarda, sintaktik əlaqələrdə, söz birləşmələrində, sadə və mürəkkəb cümlələrdə, cümlə üzvlərinin nitq hissələri ilə ifadəsində, həmçinin mürəkkəb cümlələrin tərkib hissələrini bağlayan vasitələrdə aydın şəkildə görmək olur. Adları qeyd olunan kateqoriyaların izahı və təhlili belə bir nəticəyə gəlməyə imkan verir ki, qrammatikada aparıcı rolu sintaksis oynayır. Morfologiya, sanki sintaksisin sifarişini yerinə yetirir.

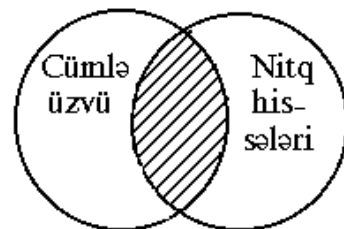
Sözüün morfoloji xarakteristikasını bir tərəfdən sintaksis müəyyənləşdirir. Digər tərəfdən isə morfoloji forma sanki dayanmış sintaktik formadır. Əvvəlcədən leksika və sintaksisdə olmayan xüsusiyyətlər morfologiyada da ola bilməz.

Dilçilikdə sintaksisin aparıcı rolunu birbaşa qəbul etmək hələ o demək deyildir ki, sözüün dəyişmə qaydalarını öyrənən morfologiya tamamilə əhəmiyyətsizdir və ya ikinci dərəcəli, köməkçi rola malikdir. Bu nəticə elmi cəhətdən doğru deyildir. R.A.Budaqovun bu barədəki bir qeydi çox yerində deyilmişdir: «... Marrın qeyd etdiyi kimi, morfologiyaya yalnız «sintaksis üçün texnika» (tikinti materialı –Z.Ş.) kimi baxmaq olmaz. Məsələyə bu cür yanaşdıqda sözdəyişdirmə və sözdüzəltmə kimi ən mühüm qrammatik hadisələr öz düzgün izahını ala bilmir. Bununla birlikdə morfologiyaya qarşı belə etinasızlıq tədqiqatçıya, bütün öz xarakter xüsusiyyətləri ilə sözüün və cümlənin əsl qarşılıqlı əlaqəsini göstərmək imkanı vermir, cümlə sistemində sözüün müəyyən sabitliyi probleminə onu uzaqlaşdırırdı. Marrın morfologiyaya etinasızlığı əsasən, sözlə söz birləşməsinin, söz birləşməsi ilə cümlənin qarşılıqlı təsiri probleminin öyrənilməsi işində tədqiqatçı üçün xüsusi çətinlik törədir, bu, morfologiyanın sintaksis içərisində birtərəfli əridilməsinə gətirib çıxarırdı» [4, 138].

Doğrudan da, bu cür ayırma və yaxud morfologiyayı sintaksisin içərisində əritmə heç bir elmi əsasa malik deyildir.

İ.Meşşaninov cümlə üzvləri və nitq hissələrinin qarşılıqlı əlaqəsinə həsr etdiyi əsərində zərflə zərfləyin, modal sözlərlə ara sözlərin qarışdırılmasını tənqid edərək yazırdı: «... Nəticədə, cümlə üzvləri ilə nitq hissələrinin eyniləşdirilməsi kimi qeyri-ixtiyari, lakin çox təhlükəli vəziyyət alınır» [7, 204]. Nitq hissələri ilə cümlə üzvlərinin münasibətini aşağıdakı sxemdə ifadə etmək olar:

Birinci dairə cümlə üzvünü, ikinci isə nitq hissələrini ifadə edir. Göründüyü kimi, bəzən cümlə üzvü ilə nitq hissəsi (xətlənmiş hissə) üst-üstə düşərək uyğunluq yaradır. Lakin bu uyğunluq həmişə özünü bir qaydada göstərmir və dildə fəaliyyət göstərən substantivləşmə, adverbiallaşma, atributivləşmə proseslərinin təsiri ilə nitq hissələrinin biri o birinin yerində işlənir və bir nitq hissəsi bir neçə cümlə üzvünün ifadə vasitəsi kimi çıxış edir, yaxud da bir cümlə üzvü bir neçə nitq hissəsi ilə ifadə oluna bilər. Ancaq bunu unutmaq olmaz ki, hər bir cümlə üzvü müvafiq nitq hissəsinə uyğundur. Yəni hər hansı bir nitq hissəsi bir

cümlə üzvünün əsas ehtiyat bazasıdır. Başqa nitq hissələri isə öz bir başa vəzifəsini dəyişərək yeni funksiya qazanaraq həmin cümlə üzvü kimi çıxış edə bilər. Bu barədə R.A.Budaqov haqlı olaraq yazır ki, nitq hissələrinin birinci və ikinci sintaktik vəzifəsi dildə obyektiv şəkildə mövcuddur. Sintaksisdə bu dərəcələrin ayrılması vacibdir [4, 286].

Yuxarıda deyilənlərə onu da əlavə etmək lazımdır ki, nitq hissəsinin özünəməxsus morfoloji xüsusiyyəti olduğu kimi sintaktik təyinatı da vardır. Bu zaman öz vəzifəsini daşıyan nitq hissəsi nitq axını zamanı özünü əsaslı şəkildə nümayiş etdirir. Hər bir nitq hissəsi müəyyən cümlə üzvü olmağa təhkimdir. Fikirimizi aydınlaşdırmağa çalışaq. Məsələn, isimlər özünün sintaktik təyinatına görə cümlədə mübtəda və tamamlıq vəzifəsini daşıya bilər. Lakin isimlər cümlədə öz vəzifəsini itirərək başqa funksiyada çıxış edir. Bu zaman isim öz vəzifəsini dəyişərkən, yeni funksiya qazanarkən bir çox morfoloji xüsusiyyətlərini itirir və yenilərini qazanır. Bu qazanma sintaktik situasiyada nitq axını zamanı baş verir. Əlbəttə, isim təyin və zərflilik funksiyasını daşıyarkən öz morfoloji bazisini dəyişmir.

Nitq hissələrinin təyinatında sintaktik vəzifənin rolunu inkar etmək olmaz, lakin buna əsas, həlledici amil kimi baxmaq bir sözün bir neçə nitq hissəsinə aid edilməsinə səbəb olmuşdur. Belə yanaşılma sifət-zərf, say-zərf, əvəzlilik-zərf və s. problemlərin həllinə səbəb olmuşdur.

İ.İ.Meşşaninov da özünün nitq hissələri və cümlə üzvlərinə aid yazdığı kitabında nitq hissələrinin təsnifatını cümlə üzvünə tabe etməyin düzgün olmadığını qeyd etmiş, bununla da bir sözü müxtəlif nitq hissəsinə aid edilməsinə qarşı çıxmışdır. Biz də bu fikirlə razılaşaraq onu qeyd etməyi vacib bilir ki, bir söz yalnız bir nitq hissəsi ola bilər. Sintaktik situasiyada qazandığı yeni xüsusiyyət isə onun funksiyasıdır. Qeyd etmək lazımdır ki, vəzifə və funksiya anlayış sözlərinin mənalarını bir-birindən fərqləndirmək lazımdır. Dilçilik ədəbiyyatında həmin sözlərin dublet kimi işlənməsinə rast gəlirik. Bizə belə gəlir ki, burada sintaktik mövqeyə daha diqqətli yanaşmaq lazımdır. Yəni sintaktik vəzifə və sintaktik funksiya anlayışlarını bir-birindən fərqləndirmək ehtiyacı yaranır. *Vəzifə* anlayışı dedikdə biz hər bir nitq hissəsinin heç bir dəyişiklik olmadan məhz özünəməxsus birinci ifadə edə bildiyi xüsusiyyəti nəzərdə tuturuq. Funksiya anlayışı isə hər hansı bir nitq hissəsinin özünəməxsus təyinatı vəzifəsindən kənarda yeni xüsusiyyət qazanaraq sintaktik situasiyada göstərə bildiyi fərqli cəhətlərdir.

Funksiya və vəzifə anlayışı, onların izahı barəsində dilçilər arasında müxtəlif fikirlər vardır. Bəzi dilçilər funksiya ilə vəzifə arasında paralellik işarəsi qoyur və göstərir ki, hər hansı bir sözün, söz formanın dil vahidi cərgəsinə qoşulması onun sintaktik funksiyası ilə şərtlənir. Bəzi dilçilər isə «vəzifə» və «funksiya» terminlərini adekvat işlədirlər [3, 23-27].

T.Müzəffəroğlu «Müasir Azərbaycan dilində mürəkkəb cümlənin struktur semantikasi» adlı monoqrafiyasında vəzifə və funksiya terminlərinə münasibət bildirmişdir. Müəllif vəzifə və funksiya arasındakı fərqi və uyğunluğu görmüşdür. Lakin o bu fərqi hiss etsə də, yenə də vəzifə və funksiya anlayışlarının eyni cəhətliliyini ənənəvi olaraq bərabər tərəflər kimi vermişdir. Müəllif yazır: «Lakin bir şey aydındır ki, sintaktik funksiya dedikdə sintaktik vahidlərin daxil olduğu daha böyük vahidlərin tərkibində oynadığı rol, vəzifə başa düşülür. Deməli, dil vahidlərinin sintaktik funksiyası, (habelə ümumiyyətlə funksiya) qrammatik faktor olmaqla yanaşı, onların semantik anlamından kənarda düşünmək olmaz, semantikasız funksiya yoxdur» [9, s. 13].

Biz isə funksiya anlamına dar və geniş mənasına söykənməyi əsas götürməyin tərəfdarıyıq. Funksiya dar mənada vəzifə termininə adekvatdır, lakin geniş mənada funksiya dil vahidinin nitq axını zamanı müxtəlif sintaktik situasiyada qazandığı yeni, fərqli xüsusiyyətdir.

Bizə belə gəlir ki, vəzifə və funksiya terminləri bir-biri ilə bağlı, lakin fərqli anlam kimi qəbul edilsə, daha münasib olar. Bu zaman nitq hissələrinə aid olan bəzi problemlər öz izahını tapmış olacaq. Hər hansı bir söz bir nitq hissəsinə mənsub olacaqdır. Bir söz bir neçə nitq hissəsinə mənsub ola bilməz. Bu haqda professor Y.Seyidov belə yazmışdır:

«İzahlı dilçilik lüğəti»ndə «funksiya» terminin bir sıra mənaları göstərilir:

1) nitqdə işlədilərək dil vahidlərinin (elementlərinin) yerinə yetirdikləri vəzifə; onların rolu.
2) dil vahidlərinin nitqdə işlədilməsinin məqsədi və xüsusiyyəti. Burada təyin funksiyası, zərf funksiyası, feili bağlama funksiyası.

3) deytik funksiya - işarəetmə funksiyası; ikinci funksiya - sintaktik vasitələrin nitqdə fərdi işlədilməsi sintaktik vahidin müəyyən şəraitdə (müəyyən nitq mübadiləsi şəraitində və müəyyən dil elementləri ilə əlaqələndirməklə) kəsb etdiyi sintaktik xüsusiyyət.

«İzahlı dilçilik lüğəti»ndə funksiyanın daha konkret bölgülərinə, sözün, sintaktik vahidin müxtəlif maraqlı və dəqiqləşdirilmiş izahına rast gəlirik. Mövzu ilə əlaqədar bizi «funksiya» terminin «vəzifə» anlamından fərqləndirilməsi daha çox maraqlandırır. Burada «funksiya» termini «vəzifə»dən açıq şəkildə

fərqləndirilir, eləcə də funksiya sözün situasiyada qazandığı yeni xüsusiyyət kimi izah edilir. Funksiya və vəzifə münasibətindən danışan O.S.Axmanova da bu haqda yazmışdır. Bu anlayışın O.S.Axmanovanın lüğətində üç mühüm cəhəti göstərilir. Funksiya:

1. Назначение, роль выполняемая единицей (элементов) языка при его воспроизведении в речи.
2. Цель и характер воспроизведения в речи данной языковой единицы; ее актуализация или транспозиция в контекст конкретного речевого акта. (Əvəzliyin deytik funksiyası bura daxildir).

Обобщенное обозначения разных сторон (аспектов) языка и его элементов с точки зрения их назначения, применения, использования. (Əvəzliklərin semantikasi bu qrupa daxildir). Burada əvəzliklərin kommunikativ, emotiv və volyuntativ funksiyaları bu qrup daxilində öyrənilir [2, s. 506-507].

Bir sözün müxtəlif vəzifə və funksiyalarından çıxış etdiyini görən dilçilər bu problemə diqqətlə yanaşmış və buna müxtəlif mövqelərdən yanaşmışlar. Müəlliflərin bir qismi vəzifə və funksiyaları eyniləşdirmiş, bunların arasındakı fərqi nəzərdən qaçırmış, buna görə də bir sözün bir neçə nitq hissəsinə aid olduğunu qəbul etmişlər [10, s. 278-284]. Bu fikirdə olanlar sözün cümlədəki situasiyasından asılı olaraq müxtəlif tərzdə göstərməsini həmin sözün morfoloji bazisinin dəyişməsi kimi qiymətləndirmişlər. Bunlardan Q.İ.Rixter, F.A.Qəniyev, Q.Bertaqayev, A.Şərifov, Ə.Dəmirçizadə, M.Ə.Şirəliyev və başqaları sözün bir neçə nitq hissəsinə aid olduğu haqqında danışmışlar.

Başqa qrupa daxil olan dilçilər isə vəzifə və funksiya anlamı arasında fərq qoymasalar da, bir sözün müxtəlif situasiyada özünü başqa tərzdə göstərdiyini nəzərdən qaçırmamış və çox dəqiqliklə qeyd etmişlər ki, bu (yəni situasiyalardakı müxtəliflik), sözün morfoloji bazisini dəyişmir. Yəni bir söz yalnız bir nitq hissəsidir, müxtəlif situasiyalarda özünü başqa tərzdə göstərə bilər. Bunların sırasına [13, s. 70] S.E.Yaxontov, İ.İ.Meşşanininov, F.S.Kotelnik, L.İ.İliya, Y.Seyidov və başqalarının adlarını çəkə bilərik.

İkinci qrupa daxil olan tədqiqatçı E.Yaxontov vəzifə ilə funksiya arasında fərqi diqqətdən yayındırmır və sözün funksiyasının vəzifəsindən fərqli olduğunu göstərir.

Y.Seyidov sözün nitq axınında yeni funksiyada çıxış etməsini çox məntiqli cəhətdən izah edərək yazır: «Dildə daimi olaraq belə proseslər gedir. Lakin bunlar da rəngarəng nitq ehtiyaclarını təmamilə ödəmir. Bu məqsədlə, bu və ya digər bir nitq hissəsində sabitləşən sözlərdən konkret nitq şəraitində başqa nitq hissələrinə aid mövqedə istifadə məcburiyyəti meydana gəlir» [11, s. 120].

Bəzi hallarda müəlliflər *vəzifə* və *funksiya* terminlərindən yan keçərək sözün cümlədəki birinci vəzifəsi və ikinci vəzifəsi terminindən istifadə edirlər. *Birinci vəzifə* dedikdə, sözün morfoloji xüsusiyyətlərinə görə ifadə etdiyi vəzifədir, sonradan qazandığı xüsusiyyətlərə görə daşıya bildiyini isə *ikinci vəzifə* adlandırmışlar. Necə adlandırılmasından asılı olmayaraq fərqləri hiss etmiş, gözdən qaçırmamışlar. Bu isə müsbət qarşılanmalıdır.

Y.Seyidovun fikiri ilə razılaşıaraq deyə bilərik ki, sözün vəzifə və funksiyası arasında müəyyən fərq qoyularsa, bəzi uyğunsuzluqlar aradan götürülür. Nitq hissələrinin içərisində elələri var ki, onun morfoloji xüsusiyyətləri, sintaktik vəzifəsindən, funksiyasından zəngindir. Lakin elə nitq hissələri də var ki, onların sintaktik xüsusiyyətləri morfoloji xüsusiyyətlərindən daha zəngindir. Belə nitq hissələrindən əvəzlik və feili göstərə bilərik. Əvəzliklər başqa nitq hissələrindən çox fərqli xüsusiyyətə malikdir. Bu nitq hissəsinin söz tutumu çox azdır. Müxtəlif mənə növlərinə bölünən əvəzliklərin hər bir mənə növü müəyyən nitq hissəsini əvəz etməyə məhkumdur. Bu əvəz etmə ilə yanaşı, əvəzliyin məhz özünəməxsus morfoloji, sintaktik mövqeyi də vardır. Söz tutumunun az olmasına baxmayaraq, əvəzliyin işlənmə sferası çox genişdir. İşlənmə sferasının genişliyi və tezliyinin çox olması əvəzliyin funksiyasının çoxluğuna səbəb olmuşdur. Feillərin isə sintaktik vəzifəsi əsasən az, morfoloji əlaməti isə daha çoxdur. Təsirlənən feillər, əsasən, cümlədə xəbər vəzifəsini daşıyır. Morfoloji xüsusiyyətlərinin zənginliyi isə daha maraqlıdır. Şəxs, zaman, təsirli, təsirsiz zaman əlaməti feilin morfoloji əlamətidir.

Nitq hissələrinin təsnifində sintaktik meyara üstünlük verən dilçilər vəzifə və funksiya arasında fərq qoymur, bununla da sintaktik vəzifənin dəyişməsi ilə morfoloji bazisin də dəyişdiyini qeyd edirlər. Bəzi müəlliflərin fikrinə görə, *gözəl qız, yaxşı insan, pis xəbər, cəld hərəkət, qəşəng qız* birləşməsinin birinci tərəfi sifətlə ifadə olunmuş söz birləşmələridir. Bu tipli birləşmələrin birinci tərəfi cümlə daxilində təyin vəzifəsində çıxış edir və sifət hesab olunur. Həmin ifadələrin birinci tərəfi hərəkətə və yaxud əlamət bildirən sözlərə aid edildikdə isə adekvat olaraq onların zərf və zərflik kimi çıxış edəcəyini qəbul edirlər. Fikrimizcə, bu prinsip düzgün qəbul edilə bilməz. Məsələn: *gözəl danışdı, yaxşı görünürdü, pis işlədi, cəld qaçdı, az adam az işlədi, xeyli adam xeyli danışdı, çox insan çox çalışdı* kimi ifadələrdə sintaktik vəzifələrin dəyişməsi morfoloji bazisin dəyişməsi demək deyil. Yəni hərəkətə və əşyaya aid olarkən sözün morfoloji basizi deyil, sintaktik vəzifəsi dəyişir. Və həmin vəzifə sözün əsasında dayanmır. Ancaq bəzi dilçilər bu məsələdə ikili standartlara yol verirlər. Həmin ikili standart *gecə, gündüz, axşam, səhər* və s. bu kimi sözlərdə də özünü

göstərir. Qeyd etmək lazımdır ki, bu ikili standart isim təyin vəzifəsində çıxış edərkən özünü göstərmir. *Daş hasar, dəmir qapı, usta Kamil* və s. ifadələr təyin vəzifəsində işləyərkən də isim hesab olunur. Bu halda vəzifə morfoloji bazisi dəyişmir. Bizə belə gəlir ki, sintaktik vəzifə sözün morfoloji bazisini dəyişə bilmir. Hər bir xüsusi dəyişikliyə malik olmadan hər hansı bir nitq hissəsi müvafiq cümlə üzvünə təhkim olunursa, bu onun öz əsas vəzifəsi sayılır. Bunlardan kənara çıxdıqda - digər xüsusiyyətlərin daşıyıcısına çevrildikdə isə onlar öz təyinatlarını dəyişmiş olur və bu həmin sözlərin funksiyası hesab edilməlidir. Bütün bu faktlar isə bir sözün yalnız bir nitq hissəsinə aid olması fikrini əminliklə söyləməyə əsas verir.

Fikirlərimizi Y.Seyidov bu fikirləri ilə tamamlayırıq: ...güclü nəzəri fikir bir sözün bir neçə nitq hissəsinə aid olması haqqında inkar edir və belə bir cəhətə üstünlük verir ki, eyni söz ancaq bir nitq hissəsinə daxil ola bilər.

İSTİFADƏ OLUNMUŞ ƏDƏBİYYAT

1. Абдуллаев Я.З., Сейидов Й.М., Щясянов А.Г. Мцасир Азербайжан дили. Синтаксис. ЫЫ щисся. Бақы: Маариф, 1985, сящ.114
 2. Ахманов О.С. Словарь лингвистических терминов. Изд-во «Советская энциклопедия», М., 1966, 606с.
 3. Бенвенист Е. Природа местотений // Общая лингвистика. М., 1974, с.23-27.
 4. Будагов Р.А. Введение в науки о языке. Москва, 1965, с.286.
 5. Бәниядов З. Мцасир Азербайжан ядыби дилиндя садя ъцмля. ЕА няшр., Вақы, 1963, сящ.53
 6. Жирмунский В.М. Общее и германское языкознание. Москва, 1976, ст.77.
 7. Мещанинов И.И. Члены предложения и части речи. Изд. АН. Москва, 1945, ст.8
 8. Мцасир Азербайжандили. Морфолоэийа. ЫЫ щисся. Бақы: Елм, 1980
 9. Мцзяффарьюлу Т. Мцасир Азербайжан дилиндя мцряккяб ъцмлянин структур семантикасы. Бақы: Nurlan, 2003
 10. Рухтер Г.И. Введение в языкознание. Донецк, 1966, сящ.4, Р.А.Ганиев. Компонентляр вопросы о классификации частей речи в современном языке (на мат. существительных). Прилагательных и наречий. В опросы тюркологии. Б., 1922с. 278-284.
 11. Сейидов Й.М. Азербайжан дилинин грамматикасы морфолоэийа. Вақы: BDU, 2000
 12. Щцсейизадя М. Мцасир Азербайжан дили: ЫЫ щисся. Морфолоэийа. Бақы: Maarif, 1983
 13. Яхонтов С.Е. Понятие частей речи и общем и китайском языкознании. ВТРЧ с.70.
- Мещанинов И.И. Члены предложение и части речи.

Земфира Асгер кызы Шахбазова

Задачи и функции слов в предложениях

Резюме

Проблема определения статуса и функций частей речи в современном языкознании решалась в отечественном и зарубежном языкознании в русле различных подходов: с точки зрения полевого структурирования, а также в рамках синтаксического подхода, предлагающего приоритетный анализ функционирования слова в предложении. В то же время разграничение понятий «синтаксические функции», т.е. роли слова или формы слова в синтаксической конструкции (в словосочетании или предложении), а также «задачи» частей речи представляет собой проблему, апробированную серьезной исследовательской традицией и не получившую однозначного разрешения вплоть до настоящего времени, что и составило актуальность исследования данной статьи. В статье также исследуются общие трактовки и приводятся конкретизация разграничения указанных терминов по функционально-синтаксическим критериям частей речи.

Ключевые слова: морфология, синтаксис, части речи, синтаксическая функция.

Zemfira Asger gizi Shahbazova

Tasks and functions of words in sentences

Summary

The problem of determining the status and functions of parts of speech in modern linguistics was solved in domestic and foreign linguistics in line with various approaches: from the point of view of field structuring, as well as within the framework of the syntactic approach, which offers a priority analysis of the functioning of a word in a sentence. At the same time, the differentiation of the concepts of "syntactic functions", i.e. the role of a word or a word form in a syntactic construction (in a phrase or a sentence), as well as the "tasks" of parts of speech, is a problem that has been tested by a serious research tradition and has

not been unambiguously resolved until now, which made the study of this article relevant. The article also explores general interpretations and provides a concretization of the delimitation of these terms according to functional and syntactic criteria of parts of speech.

Key words: morphology, syntax, parts of speech, syntactic function.